

Volk in pes.

(Basen.)

Prigodi se, da pride sestradan volk v dolino, kjer sreča dobro rejenega psa Šarka. „O da bi ne bil bolan kakor sem, znal bi za moje zobé!“ misli volk sam v sebi, a ne govori kakor misli, nego prijazno pozdravi psa, rekoč: „Kako si, dragi moj Šarko? Šmencej pri tléh, skoraj bi te ne poznal. Debel si in okrogel kakor valec.

A pri meni je to drugače: komaj da životarim. Suh sem in slab kakor pajčevina v jeseni. Vidiš, temu je kriva moja slaba hrana! — „Kaj hrana!“ reče mu Šarko, „kriv si sam, da si tako izmršavil. Čimu je, da se klatiš po gozdih in brlogih, kjer ni najti dobre hrane, ter ti je treba po vse noči stikati, da se najšes do sittega vsaj za pol dné, a še to ti časi izpodleti. Psi imamo boljše življenje. Gospodarji nas pazijo, ljubijo in dobro redé.“ — „To je to, ali povédi mi kako povračujete psi to dobroto svojim gospodarjem?“ — „Varujemo jim hiše in premoženje, zatorej nas gospodarji imajo radi ter nam skrbé za dober in tečen živež.“ — „Nu to je dobro; tudi jaz bi rad čuval gospodarja, ako mi bi dajal dobre hrane, kakor jo daje tebi tvoj gospodar. Slabo ti ni, to se ti vidi na licu.“ Tako reče volk ter gre s psom, da si poišče gospodarja, pri katerem bi stopil v službo.

Gredóč ugleda volk debelo vrv okoli pasjega vratú. „Vrv okoli vratú, čimu je to, dragi moj Šarko?“ — „Vrv! I kaj bi to? Vrv mi je privezal gospodar, da me časi pripné na dvorišče, da se ne klatim po ves dan po vasí in sosednjih hišah.“ — „Takisto! nu potlej si ti rob (suženj) svojemu gospodarju ter nimaš svobode svojemu življenju. Idi svojim potem, jaz dalje ne grem. Robovati ni me volja, svoboda mi je čez vse. V svobodi cvetè življenje in prava sreča vsacemu, ki je po krivem ne rabi. Bodi tebi sužnost, meni svoboda, pak mirna Bosna!

Po Gleimu I. T.

Metuljček.

(Basen.)

Tikoma gozda v zavetji prileze mlad metuljček iz svojega mešička. Sede na bližnjo cvetico, pije iz nje sladak med in se veseli belega dné. A kmalu se ga polastí želja, zapustiti svoj tihi rodni kraj ter zleteti preko potočka v daljni svet. Kar sklene, to tudi storí. Ker se mu pa krilci še niso dosti ukrepili, podere ga huda sapa, ki je preko gozda pihala, v šumeči potoček, kjer žalostno pogine. — Če si preslab, ni da bi hodil po neznanih potih. J. Š. K.